

koli, dokud stanovy ty nebyly změněny, a v § 148 odst. 4 prý st-l měl zabezpečeno, že městské zastupitelstvo může ve zvláštních případech do doby služební započítati i službu soukromou.

O námitce té uvážil nss, že předpis § 148 odst. 4, jenž stanoví, že městské zastupitelstvo »ve zvláštních případech může« do služební doby v polovici započítati i služební dobu ztrávenou v soukromém postavení, ponechává otázku zápočtu služby soukromé volné, ničím neomezené úvaze měst. zastupitelstva, jak plyne již z doslovu ustanovení toho (arg. »vo zvláštních případech« a »může«), a že tedy předpis ten nedává vůbec právního, před nss-em stíhatelného nároku na zápočet služby soukromé. Pak ovšem nemohlo tím, že st-li soukromá služba podle § 148 odst. 4 cit. statutu nebyla započtena, býti porušeno žádné st-lovo subj. právo a nemusil se tedy nss ani zabývatí otázkou platnosti tohoto předpisu vzhledem k předpisu § 19 zák. č. 394/1922 Sb. — — — —

Č. 11.748.

O b e c n í d á v k y. — Ř í z e n í s p r á v n í: I. O odvolání ve věci osvobození od dávky z používaných místností rozhoduje okr. úřad s platností konečnou. — II. Předpis § 54 zák. č. 45/1930 Sb. o osvobození novostaveb od dávky z používaných místností platí v e d l e předpisů dávkových pravidel o osvobození od dávky té.

(Nález ze dne 22. února 1935 č. 15.091/33.)

V ě c: Město N. proti okresnímu úřadu v Novém Městě nad Váhem o osvobození od dávky z používaných místností.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo v N. usneslo se ve schůzi dne 27. srpna 1932 nevyhověti žádosti Karla B. o osvobození jeho novostavby od dávky z používaných místností podle zák. o stav. ruchu. Výměrem ze 16. prosince 1932 zamítl okr. úřad v Novém Městě nad Váhem odvolání Karla B. jako bezdůvodné. Dalším výměrem z 10. března 1933 zrušil týž okr. úřad první svůj výměr podle § 83 spr. ř. a podle § 81 spr. ř. zrušil usnesení ob. zastupitelstva, odvolání Karla B. vyhověl a vyslovil, že osvobozuje jej od dávky v rozsahu, který odpovídá době uvedené v § 51 zák. č. 43/1928 Sb.; okr. úřad doložil, že proti tomuto jeho výměru není dalšího odvolání.

Stížnost podaná na toto rozhodnutí vytýká nejprve po stránce formální, že rozhodnutí okr. úřadu po právu není konečným, nýbrž podléhá instančnímu přezkoumání úřadem zemským. Nss neshledal tuto námitku důvodnou.

Na sporu byla otázka, je-li zúčastněná strana povinna platiti obecní dávku z používaných místností v domě čp. . . ., či požívá-li ohledně tohoto domu osvobození od dávky. Podle §§ 7 a 8 pravidel o této dávce v obci N., schválených výnosem zem. výboru z 12. května 1932, resp. podle § 44 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. rozhoduje o dávkové povinnosti strany v první stolici obecní starosta, v druhé stolici obecní zastupitelstvo,

a v třetí a poslední stolici okr. úřad. Ustanovení ta mluví sice jenom o předpisu dávky platebním rozkazem, neznajíce vůbec jiného způsobu, kterým by se o dávkové povinnosti strany závazným způsobem rozhodovalo. Právě proto dlužno však v ustanovení tom shledávati vyslovenou zásadu, že okr. úřad (ovšem mimo města statutární a s regulovaným magistrátem) rozhoduje konečně ve všech případech, kde bylo rozhodováno o tom, zda určitá strana je či není povinna dávkou.

Jak již uvedeno, byla také v dnešním případě na sporu otázka dávkové povinnosti zúčastněné strany se zřetelem na ustanovení § 54 zák. č. 45/1930 Sb. Tento zákon nezná nějakého aktu obecního orgánu, kterým by se — obdobně jako to vyslovuje státní úřad finanční ohledně daně domovní — poskytovalo straně osvobození od obecních dávek na řadu let předem, a důsledně nemá v tom směru ani žádného předpisu kompetenčního. Sluší tedy ve smyslu § 44 ob. fin. nov. č. 329/1921 Sb. pokládati i zde za orgán, jemuž přísluší v I. stolici rozhodovati o tom, je-li strana podle § 54 zák. č. 45/1930 Sb. osvobozena od obecní dávky, obecního starostu. Rozhodovalo-li v daném případě v první stolici per saltum obecní zastupitelstvo, — ke kteréžto vadě řízení, poněvadž není vytýkána, nss hleděti nemůže — nemění to nic na instančním postupu normovaném v § 44 ob. fin. nov. a sluší proto i v daném případě rozhodnutí okr. úřadu pokládati za konečné. — — —

Ve věci samé stížnost namítá, že žal. úřad nedbal ustanovení dávkových pravidel schválených 12. května 1932, tedy již za účinnosti zák. č. 45/1930 Sb., podle nichž osvobození přísluší jen budovám z daně domovní vyňatým nebo trvale od ní osvobozeným, dále že vyslovil osvobození podle § 51 zák. č. 43/1928 Sb., ač jde o dům dokončený 3. října 1930 a spadající tedy pod zák. č. 45/1930 Sb., že neuvedl přesně rozsah osvobození a konečně že přehlédl, že nejde o dávku z nájemného, nýbrž o dávku z používaných místností.

V tom směru bylo uvážiti:

Je nesporno, že dům zúčastněné strany byl stavebně dokončen v r. 1930. Otázku osvobození jeho od dávek dlužno proto, jak stížnost správně uvádí, posuzovati podle zák. č. 45/1930 Sb. Poněvadž však § 54 tohoto zák. souhlasí doslovně s § 51 zák. č. 43/1928 Sb., neshledal nss podstatné vady řízení v tom, že se žal. úřad mylně dovolal § 51 zák. č. 43/1928 Sb. místo správně § 54 zák. č. 45/1930 Sb.

Paragraf 54 zák. č. 45/1930 Sb. stanoví, že stavby osvobozené od daně domovní podle § 52 jsou na dobu dále tam uvedenou osvobozeny také od dávky z nájemného a z používaných místností. Tento zákonný předpis — i když nebyl pojat do dávkových pravidel za jeho účinnosti schválených — platí svou vlastní zákonnou mocí vedle předpisů pravidel a rozšiřuje tedy osvobození stanovené v § 3 prav. i na budovy osvobozené od daně domovní i jen dočasně podle § 52 cit. zák. Nemůže tedy obec s úspěchem dovolávati se toho, že pro ni jsou směrodatna pouze dávková pravidla.

Ustanovení § 54 zák. č. 45/1930 Sb. — stejně jako § 51 zák. č. 43/1928 Sb. — osvobozuje od dávky z používaných místností stejně jako

od dávky z nájemného; nař. rozhodnutí ostatně jak v enunciátu, tak v důvodech jasně dává najevo, že jest si vědomo toho, že jde o dávku z používaných místností. — — —

Č. 11.749.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Zemský inspektorát pro zemské dávky není legitimován k odvolání do rozhodnutí okr. úřadu, kterým byly zrušeny platební rozkazy vydané zem. inspektorátem.

(Nález ze dne 22. února 1935 č. 10.762/35.)

Věc: Jan K. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušují se pro vadnost řízení.

Důvody: St-1 prodal pozemky ve V., a zem. inspektorát pro zem. dávky v Praze vyměřil mu z převodů těch dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí. Okr. úřad podaným odvoláním vyhověl a platební rozkazy zrušil, avšak na odvolání zem. inspektorátu zem. úřad v Praze nař. rozhodnutími výrok okr. úřadu změnil a odvolání st-lova do platebních rozkazů jako bezdůvodná zamítl.

Rozhoduje o stížnostech podaných k nss-u, musil nss v první řadě zkoumati otázku stížnostmi relevovanou, byl-li zem. inspektorát pro zem. dávky legitimován podávati odvolání proti rozhodnutím okr. úřadu, a zodpověděl ji záporně. Zem. inspektorát není právním subjektem, nýbrž je úřadem; nemůže proto, když tu není výslovného ustanovení jiného, vystupovati v správním řízení jako strana (§ 14 spr. ř. č. 8/1928 Sb.) a nemá důvodů ani legitimace odvolávati se z rozhodnutí a opatření správních úřadů (§ 74 spr. ř.) v pořadu instančním. (Srov. usnesení Boh. A CCCCXXIV/32 o legitimaci zem. inspektorátu ke stížnosti na nss.)

Nebyl proto zem. úřad kompetentní, aby k odvolání zem. inspektorátu rozhodnutí okr. úřadu přezkoumával věcně. Učinil-li tak, porušil předpisy kompetenční, a bylo proto nař. rozhodnutí již z toho důvodu zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž bylo možno zkoumati jich věcné důvody.

Č. 11.750.

Obecní dávky: * Produkce filmu, prohlášeného censurou za kulturně-výchovný, jest osvobozena od dávky ze zábav jenom tehdy, jestliže podnikatel ještě před zahájením produkce vykáže se vyměřujícímu úřadu příslušným prohlášením censury.

(Nález ze dne 22. února 1935 č. 10.909/35.)